

РЕШЕНИЕ

№ 40841

гр. София, 21.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **9450** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк],[улица], подадена чрез пълномощника му адв. Я. А. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], [улица], блок Д, ет. 1, офис 107, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-003341 от 06.07.2026г., издадена от М. Г. Н. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „гг“ от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС №[ЕИК]) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради постановяването ѝ в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че управляваният от него мотоциклет Y. YZF (модел Y., с номер на рама J.) не е негова собственост, а му е бил предоставен възмездно за временно ползване в рамките на организиран любителски тур от търговското дружество „София Електрик Ендуро“ ЕООД. Твърди се, че съгласно чл. 1, ал. 5, т. 3 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. на МВР превозното средство е кросов мотоциклет, предназначен изцяло за състезателни цели по затворен маршрут, поради което не подлежи на първоначална регистрация пред органите на „Пътна полиция“. На следващо място се сочи липса на субективния елемент (вина) от състава на вмененото нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП,

доколкото водачът не е знаел и не е имал задължение да знае дали моторното превозно средство подлежи на регистрация. Излагат се и съображения за несъразмерност на наложената мярка по смисъла на чл. 6 от АПК предвид обстоятелството, че отнемането на свидетелството за управление засяга трудовата му дейност и възможността да полага ежедневни грижи за малолетното си дете. По тези съображения се моли съдът да постанови решение, с което да отмени изцяло оспорената заповед. Претендира се присъждане на направените по делото разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Я. А., която поддържа жалбата по изложения в нея съображения и моли за отмяна на оспорения административен акт. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт С. М., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма и при наличие на законовите материалноправни предпоставки, тъй като водачът е управлявал нерегистрирано по надлежния ред МПС по път, отворен за обществено ползване. Излага аргументи, че ПАМ има превантивен характер, органът действа при обвързана компетентност, а субективният елемент от състава на нарушението не е предмет на изследване в настоящото производство. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по спора.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, Трето отделение, 79 състав, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по повод съставен АУАН Серия ГА № 5219298 от 04.07.2026г. срещу Д. Е. Д. за това, че на 04.07.2026г. около 16:15 ч. в [населено място], общ. Столична, по [улица], управлява мотоциклет Y. YZF без регистрационен номер, с номер на рама J., с посока на движение от [улица] към [улица], като при извършена проверка около 200 метра преди [улица] е установено, че водачът управлява пътно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. В АУАН е отразено също, че водачът не притежава СУМПС с категория, към която спада управляваното от него МПС. Констатираните деяния са квалифицирани като нарушения на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП и на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Със съставянето на акта е иззето СУМПС №[ЕИК], издадено на водача. Актът е предявен и връчен лично на жалбоподателя срещу подпис на 04.07.2026г., без вписани възражения.

Въз основа на съставения АУАН и приетите за установени с него фактически констатации, на 06.07.2026г. М. Г. Н. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издал процесната ЗППАМ № 26-4332-003341, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „гг“ от ЗДвП спрямо Д. Е. Д. е приложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца. Като фактическо основание за издаване на акта са възпроизведени констатациите от АУАН за управление на 04.07.2026 г. около 16:15 ч. в [населено място], по [улица], на мотоциклет Y. YZF с номер на рама J., без регистрационен номер и нерегистриран по надлежния ред, като изрично е посочено, че за извършеното нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от

право да управлява МПС“ по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Препис от заповедта е връчен лично на жалбоподателя на 13.07.2026 г.

По делото са приобщени като писмени доказателства документите от административната преписка, в това число: Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи; Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на директора на СДВР; Заповед № 513з-3065 от 17.03.2026г. за преназначаване на инспектор М. Г. Н. в отдел „Пътна полиция“ при СДВР; Заповед № 513д-9669 от 13.09.2024г. за преназначаване на актосъставителя Т. С. И.; както и справка за нарушител/водач от АИС на МВР за Д. Е. Д..

От страна на жалбоподателя са представени и приети по делото: Удостоверение от 22.07.2026г., издадено от „Мотодинамикс“ ЕООД (официален вносител на У. М. Е. N.V. за Република България), съгласно което мотоциклет с номер на рама J. съответства на модел У., произведен през 2010г., предназначен изцяло за състезателни цели и не подлежи на регистрация; Договор за предоставяне на услуга от 04.07.2026г., сключен от „София Електрик Ендуро“ ЕООД; Договор за покупко-продажба на МПС от 29.06.2026 г.; трудов договор от 20.08.2024г.; и Удостоверение за раждане на детето Е. Д. Д..

С Определение на Административен съд – София-град, III отделение, 79 състав, по настоящото адм. дело № 9450/2026г., е било спряно допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на процесната ЗППАМ, въз основа на което СУМПС е било временно възстановено на водача на 05.08.2026г.

При така изяснената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК 14-дневен преклузивен срок, от активно легитимирано лице – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, срещу подлежащ на съдебно оспорване административен акт по смисъла на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП (в приложимата редакция) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил Столична дирекция на вътрешните работи като структура, осъществяваща контрол по ЗДвП. От своя страна, на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. е оправомощил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. От приложената Заповед № 513з-3065 от 17.03.2026г. на директора на СДВР безспорно се установява, че издателят на процесната заповед – инспектор М. Г. Н., заема длъжността „полицейски инспектор V степен“ в 01 група „Административно-наказателна дейност“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР и притежава качеството на полицейски орган по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Следователно оспорената ЗППАМ е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в пределите на предоставените му правомощия. Допуснатата в протокола от откритото съдебно заседание неточност при изписване на бащиното и фамилното име на

ответника представлява явна фактическа грешка, която не рефлектира върху персоналната и материалната компетентност на издателя, обективизирана в самия административен акт и доказана от приложената преписка.

Оспорената заповед е издадена в установената от закона писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Актът съдържа всички задължителни реквизити – наименование на органа, фактически и правни основания, разпоредителна част, срок на мярката и указания относно реда и срока за обжалване. Фактическата обстановка е изложена ясно, пълно и непротиворечиво, като кореспондира на съставения АУАН Серия ГА № 5219298 от 04.07.2026г., съдържащ пълно описание на нарушението, времето, мястото и начина на извършването му, както и индивидуалните белези на моторното превозно средство (марка, модел, номер на рама и липса на регистрационен номер). Правото на защита на адресата не е накърнено, доколкото той е разбрал кои са конкретните юридически факти, послужили като основание за прилагане на държавната принуда.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административният орган е съобразил събраните по преписката доказателства и е издал заповедта въз основа на надлежно съставен и връчен АУАН. По силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове за установяване на административни нарушения по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В настоящото производство отразените в АУАН преки възприятия на контролните органи относно управлението на процесния мотоциклет по улица в населено място без регистрационен номер не са опровергани от жалбоподателя.

Оспорената заповед е издадена в пълно съответствие с материалноправните разпоредби на закона. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „гг“ от ЗДвП (в сила от 07.09.2025 г.) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца, за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП“.

В случая като материалноправно основание за налагане на мярката е посочено извършването на нарушение по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП, за което е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП императивно въвежда правилото, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Съгласно чл. 175, ал. 3 от ЗДвП водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че на 04.07.2026г. в [населено място] жалбоподателят Д. Е. Д. в качеството си на водач е управлявал мотоциклет Y. YZF с номер на рама J. по [улица]. Не е спорно между страните, а и съставлява общоизвестен факт, че улиците в населените места представляват пътища, отворени за обществено ползване по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДвП. По делото е установено по категоричен начин, че управляваното превозно средство не е било регистрирано по предвидения в закона ред и не е имало поставена регистрационна табела.

Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че управляваният мотоциклет представлява кросово/състезателно превозно средство, което по силата на чл. 1, ал. 5, т. 3 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. на МВР не подлежи на регистрация, поради което за управлението му не може да се търси отговорност по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. По силата на легалната дефиниция в § 6, т. 11 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП „моторно превозно средство“ е всяко пътно превозно средство, снабдено с двигател за придвижване, с изключение на релсовите превозни средства и индивидуалните електрически превозни средства. Процесният мотоциклет без съмнение притежава характеристиките на МПС. Разпоредбата на чл. 1, ал. 5, т. 3 от Наредба № I-45/2000г. изключва от общия ред за регистрация моторните превозни средства, предназначени за състезания по затворен маршрут. Това нормативно изключение обаче означава единствено, че тези превозни средства нямат право и административно разрешение да участват в пътното движение по пътищата, отворени за обществено ползване, и тяхната експлоатация е допустима единствено на специално обособени затворени спортни трасета и полигони. Когато такова превозно средство бъде въведено в движение и управлявано по път, отворен за обществено ползване (каквато е уличната мрежа в [населено място]), за водача възниква задължението да спазва императивните изисквания на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Доколкото мотоциклетът обективно не е регистриран по надлежния ред, неговото управление по обществената пътна мрежа съставлява пряко нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и осъществява хипотезата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, което от своя страна поражда материалноправното основание за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „гг“ от ЗДвП.

Неоснователен е и доводът за липса на субективната страна на нарушението поради незнание на водача дали мотоциклетът подлежи на регистрация или поради обстоятелството, че същият е ползван в рамките на организиран тур от трето лице. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не съставляват административни наказания по смисъла на ЗАНН, нямат санкционен характер, а представляват форма на държавна принуда с превантивна и преустановителна функция, насочена към осигуряване безопасността на движението по пътищата. Законосъобразността на ЗППАМ се преценява единствено с оглед обективното наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки – осъществено управление на нерегистрирано МПС по обществен път. Наличието на виновно поведение, субективното отношение на дееца, както и въпросите относно правото на собственост върху превозното средство са предмет на доказване в административнонаказателното производство по реализиране на личната отговорност на водача, но са ирелевантни за законосъобразността на приложената ПАМ. При констатиране на обективните факти административният орган действа при условията на обвързана компетентност и няма право на свободна преценка дали да приложи предвидената в закона мярка.

Оспорената заповед е съобразена и с целта на закона, дефинирана в чл. 171 от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Движението на нерегистрирани моторни превозни средства, чиято техническа изправност и безопасност не са проверени по установения ред и които нямат идентификационни регистрационни табели, създава непосредствена опасност за живота и здравето на участниците в движението. Законодателят е определил мярката със срок до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца, който срок съответства на законовия максимум за нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Постановената мярка не нарушава принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Личните, семейните и

професионалните затруднения, свързани с отглеждането на дете или изпълнението на трудовите задължения, представляват естествена и предвидима последица от временното ограничаване на правото да се управлява МПС и не могат да надделят над висшия обществен интерес от защита на живота, здравето и сигурността по пътищата. Обстоятелството, че съдът в рамките на обезпечителното производство по чл. 166 от АПК е спрял предварителното изпълнение на акта до приключване на съдебния спор, е относимо само към изпълняемостта на заповедта във времето, но не дерогира нейната материална законосъобразност, преценявана към момента на издаването ѝ съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ отговаря на всички изисквания за валидност и материална законосъобразност, не страда от пороци по смисъла на чл. 146 от АПК, а подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По съдебните разноски:

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение. На основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да бъде уважено в минимален размер от 50,00 (петдесет евро), платими от жалбоподателя в полза на Столична дирекция на вътрешните работи.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 172, ал. 5, изречение второ от ЗДвП съдебното решение по жалби срещу заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП е окончателно и не подлежи на обжалване.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [улица], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003341 от 06.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „гг“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“.

ОСЪЖДА Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 50,00 (петдесет) евро, представляваща разноски за

юрисконсултско възнаграждение в съдебното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. 2 от Закона за движението по пътищата.